

været ham et særligt Pant paa Vorherres Naade og Velsignelse.

Først da Dødens sikre Tegn viste sig, glippede Haabet, og han sank sammen i fortvivlet Selvgivelse. I flere Timer sad han ved Sengen og hulkede højt, saa Hansine tilsidst blev helt urolig for hans Forstand. Alt Arbejde ude i Gaard og Stald blev saa vidt muligt standset, fordi det var, som om enhver Lyd fra Yderverdenen forøgede hans Smerte. Selv forlangte han alle Porte og Døre lukkede, og end ikke Husets nære Venner, der kom for at høre til Guttens Befindende, fik Lov at blive indladte, fordi han ikke taalte Synet af Fremmede.

Endelig den næste Dags Aften, mens Solen sank ned bag Højene i Vest og farvede Himlens drivende Skyer røde, sov Gutten stille hen.

Da Emanuel saa' Døden nærme sig og følte Gravens Kulde lægge sig om Barnets Legeme, vakte Rædslen for dets Tilintetgørelse ham til en sidste fortvivlet Kamp for dets Frelse. Han tog Gutten op i sine Arme, svøbte ham ind i Tæppet og trykkede ham ind til sig, ligesom for at beskytte ham mod Dødens Favntag. Hansine bønfuldt ham om at være rolig og lægge Barnet igen; men han hørte hende ikke. Mens Taarerne ustandseligt strømmede ned over hans Ansigt, blev han ved at gaa frem